

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINCOLN, BETH

Familia Swift : un dicționar de ticăloși / Beth Lincoln ; il.
de Claire Powell. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-219-9

I. Powell, Claire (il.)

821.111

Traducător: **Gabriela Trăsculescu**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Eric Popescu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE SWIFTS

Copyright © Beth Lincoln, 2024

First published as THE SWIFTS in 2024 by Puffin, an
imprint of Penguin Books Ltd which is part of the Penguin
Random House group of companies.

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

BETH LINCOLN

Familia
SWIFT

*Un dicționar de
ticăloși*

Ilustrații de CLAIRE POWELL

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

LBRIS

We know
books

Într-o dimineață însorită și foarte elegantă de început de mai, familia Swift¹ era în mijlocul unei înmormântări.

Casa arăta foarte bine. Peluza fusese curățată de frunze, gardul viu, în formă de labirint, fusese tuns, iar statuile, frecate până și după urechi. Familia își petrecuse toată dimineața repetând discursurile funerare în fața oglinzii, iar acum întreaga procesiune pornise lent spre cimitir, cu toții arborând expresii grave.

Strămătușa Maliția considera că o înmormântare trebuie să arate ca o nuntă răsturnată cu susul în jos. Membrii familiei Swift se dăduseră peste cap să-i facă pe plac. Cărarea către mormântul mătușii Maliția era garnisită cu flori, iar din copaci curgeau panglici negre. Bucătăreasa preparase până și un tort sobru cu glazură neagră, așezat pe o masă

¹ În lb. ro., cuvântul „swift” se poate traduce prin „grabnic”, „iute”, „rapid”, dar și „lăstun mare” (n. tr.).

în stânga pietrei funerare. În dreapta, un gramofon scotea niște acorduri triste.

Poznașa Swift căra partea din față a sicriului. Se vedea de la o poștă că era mai mică de înălțime decât tovarășii ei de corvoadă. În spate, sora ei cea mare, Fericire, se bălăbănea, iar unchiul Vâltoare era o apariție amenințătoare, și cu toate că Poznașa făcea tot posibilul să țină coșciugul drept, acesta tot se înclina în față, într-un unghi amenințător. Fenomenala, care mergea în fața alaiului funerar și își conducea surorile spre cimitir mai abitir ca un controlor de trafic, îi aruncă o privire îngrijorată. Poznașa încercă să-și imagineze că e înaltă, dar nu o ajută cu nimic.

Șerpuiau printre morminte precum o ață dentară neagră printre niște dinți cariați. Poznașa citi numele membrilor decedați ai familiei pe măsură ce treceau târâș-grăpiș prin dreptul lor.

Catastrofal Swift

1598–1652

Adjectiv

Care produce o catastrofă, care are proporții de catastrofă; dezastruos

și

Gotic Swift

1733–1790

Adjectiv

i. Stil arhitectural apărut în secolul al XIII-lea în Europa Occidentală, caracterizat prin predominarea formelor arhitectonice înalte și zvelte, arcuri și bolți ogivale, contraforturi, vitralii și un număr mare de sculpturi de piatră.

ii. Scriere cu caractere drepte și ascuțite, folosită în apusul Europei în Evul Mediu.

Când schimbă centrul de greutate al sicriului, acesta se clătină îngrijorător de mult. Fericire șuieră printre dinți, așa că Poznașa îl zgâlțâi din nou, doar ca să-i facă în ciudă. Mâna ei lăsă o pată pe lemnul scump, foarte bine lustruit. Mătușa Maliția n-ar fi fost încântată de asta – după părerea ei, un coșciug merita mai mulți bani decât o casă, din moment ce mai mult timp ești mort decât viu –, dar, la o adică, ei nu-i plăceau multe lucruri. Cum ar fi zgârieturile de pe pantofii Poznașei, sau crenguțele din părul ei, sau gândurile din capul ei.

În dreapta ei, Poznașa citi:

Nelegiuita Swift

1860–1889

Adjectiv

Care comite infracțiuni, criminală

Probabil că Poznașa s-ar fi înțeles bine cu ea...

Se opriră lângă mormânt, un val de confuzie simțindu-se printre membrii familiei Swift când

lăsară coșciugul jos cu viteze diferite. Vâltoare încercă să așeze încet pe jos, cu demnitate, partea din spate, dar Fericire depuse prea mult zel, în timp ce Poznașa încă se gândea cum ar fi fost să fii o „nelegiuită” și nu dădu atenție momentului.

— Poznașa, șuieră din nou Fericire, n-ai vrea să...

Dinăuntrul coșciugului se auzi un geamăt.

Fericire scoase un țipăt și scăpă sicriul. Acesta se izbi cu o bufnitură surdă de pământul înierbat, zdruncinându-se, și se rostogoli în groapă, iar, în cădere, capacul se dădu peste cap. Poznașa sări într-o parte și nimeri direct în tortul cu glazură neagră, iar acum își ținea în sus mâinile mânjite, mirosind a vanilie.

Nu se mai auzea decât șuieratul gramofonului. Toți se holbau în groapă.

Sicriul cu capacul larg deschis scoase la iveală o licărire de mătase neagră, încălzindu-se la soare. Bineînțeles, nu era nimeni înăuntru, doar John Motanul, care clipi somnoros, se întinse zdravăn și țâșni înspre pădure. Poznașa își linse tortul de pe degete.

— Ei bine, a fost o repetiție de coșmar, ca să fii sinceră! se auzi o voce din spate.

Trupa se întoarse vinovată spre mătușa Malitia, care stătea cocoțată pe Monumentul lui Diabolic. Într-o mână ținea bastonul, iar în cealaltă, lornionul, privind lung dezastrul în care îi transformaseră locul de veci.

— Până la noapte, o să aranjăm totul, mătușică!

LPPDIS

We know

Unchiul Vâltoare își roti umerii, și articulațiile îi pârâiră asemenea unei corăbii vechi. O prinse pe Poznașa cu o mână, se feri de încercarea ei de a-i mânji barba cu glazură și o ajută să se ridice în picioare, rânjind.

— Să fie gata până *dimineată* – mă îngropați la ora unsprezece, mormăi mătușa Maliția, strângându-și gulerul gros de fier în jurul gâtului. Până la douăsprezece mă băgați în groapă, la și jumătate terminați de bocit și vă întoarceți cu toții acasă pentru masa de prânz, pe care veți fi prea triști ca s-o serviți, la unu fără un sfert. Asta-i programul. Nu prea îmi prezinți încredere, Vâltoare!

Viața mătușii Maliția era minuțios organizată. La fel se aștepta să-i fie și moartea. Pentru că n-avea să fie de față la propria înmormântare, își punea familia să repete ceremonia funerară în fiecare lună, de când se știa Poznașa. Niciodată nu le ieșise totul cum trebuie.

— Poznașa, Fericire, data viitoare faceți în așa fel încât să țineți sicriul la același nivel, că parcă mă cărați pe deal în jos.

— Nu ne e chiar *ușor*, fiindcă unchiul Vâltoare e mai înalt decât noi! se plânse Fericire.

— Având în vedere media de creștere a unui adolescent, până moare mătușa Maliția ar trebui să fim ceva mai înalte, preciză Fenomenala, tamponându-și petele de glazură de pe halat. Asta ar trebui să echilibreze lucrurile.

— Cât optimism! pufni mătușa Maliția. Pot să cad lată înainte să mai apucați voi să creșteți vreun

centimetru. Fericire, decorațiunile sunt suficiente, așa zice. Poate doar câteva funde în plus. Cât despre Poznașa...

Poznașa se opri din lins.

— Presupun că *tu* l-ai băgat pe John înăuntru?

Poznașa ridică din umeri.

— Pisicilor le plac cutiile.

— N-ai vrea, te rog, să aștepti până ajung în groapă înainte să o pângărești?

Observația i se păru nedreaptă fetei, care considera că făcuse progrese însemnate. Luna trecută înțepenis sicriul în ușa din față, și toată familia se văzuse nevoită să intre și să iasă din casă în pași de limbo vreme de câteva zile.

Amărăciunea de pe chipul mătușii o reflecta pe a ei.

— Ei bine, se pare că nu te dezici de numele tău, spuse aceasta oftând. Ar fi cazul să mâncăm de prânz. Până mâine, mai avem timp să facem curat.

Astfel concediați, mărșăluiră cu toții spre casă. Poznașa își trecu o mână peste pietrele de mormânt pe lângă care mergea și citi numele de pe ele: „Rubrică, Silință, Catharsis², Specie.”

„Nu te dezici de numele tău.”

Își alungă enervarea provocată de remarca bine scornită a mătușii Maliția. Azi nu avea să lase pe nimeni să-i strice buna dispoziție.

Azi era ziua de dinainte de mâine, iar *mâine* avea să fure averea familiei.

2 Purificare a spiritului prin artă (n. tr.).

LBRIS

We know

— Ai grijă pe unde mergi, o dojeni Fericire când Poznașa făcu săritura broaștei peste o piatră de mormânt pentru a reveni pe cărare. Cum faci de reușești mereu să-mi tai calea?

— Poate pentru că ai pasul prea mare. Cam greu să te ocolească cineva, serios.

— Ba n-am pasul mare! Tu ești prea mică. E ca și când aș încerca să ocolesc o furnică.

Poznașa începu să plescăie și făcu o fandare spre sora ei, cu mâinile dispuse în formă de clește. Fericire se dădu în spate.

— Bleah, ce *ciudată* ești! mormăi și, folosindu-și picioarele mult mai lungi, își luă tălpășița de lângă Poznașa.

— Nu trebuia s-o înfrunți!

Fenomenala își potrive ochelarii pe nas și se uită atotștiutoare la Poznașa. Era om de știință, așa că toate privirile ei erau atotcunoscătoare.

— Nu uita ce-ai pățit cu catapulta.

— Niciodată, răspunse Poznașa.

Încercase să explice atunci că nu avusese intenția să o ia drept țintă pe Fericire, dar atât Fenomenala, cât și mătușa Maliția nu-i dăduseră crezare. Siegemaster-ul ei 5000 se prefăcuse în cenușă în cup-torul Bucătăresei, iar Poznașa jurase să se răzbune. Pentru început, atunci când găsea comoara, nu avea să-i dea niciun vârf de ac Fericirii.

Pe când se apropiau de casă, Poznașa observă două lucruri ciudate. Primul era mașina parcată pe aleea din față: elegantă, joasă, vopsită în verde-sticlă, cu un bot ca de baracudă îndreptat spre

ușa de la intrare, de parcă o luase ostatic. Al doilea era Bucătăreasa, care alerga în mare viteză spre ei. Pe unul dintre obraji avea o pată de ulei – probabil reparase ceva la motocicletă –, iar brațele și picioarele îi pompau cu furie. Alunecă până se opri într-o ploaie de pietriș.

— A sosit! găfâi ea.

Poznașa țipă entuziasmată și sprintă spre casă, lăsându-și familia în urmă.

În timp ce fugea, revedea în minte conținutul pachetului pe care îl ținea pregătit pe acoperiș. Avea funie, lanternă, sârmă pentru desfăcut lacăte, hârtie și creioane, un cuțit de scrisori, un pachet de biscuiți și o sticlă cu apă, în caz că rămânea blocată pe undeva prin casă. Rudele ei probabil că veniseră mai bine pregătite. Se întreba dacă Fenomenala se deranjase oare să construiască detectorul de metale, așa cum îi ceruse.

Mai întâi, în holul slab luminat, Poznașa nu putu zări decât o pereche de mâini care purtau mănuși albe. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, putu discerne și restul siluetei femeii. Era aproape la fel de palidă ca mănușile, cu pielea precum un măr uitat prea multe zile într-un bol de fructe, palidă și fleșcă-ită. Îi venea greu să aprecieze ce vârstă avea. Purta un sacou de tweed și avea un păr creț, de o culoare incertă, prins stângaci la spate. Când se întoarse spre Poznașa, ochelarii ei mici și rotunzi luciră.

— Matroană! intonă ea. S-au întors vremurile de altădată. Noi... oh!

Aceasta clipi, uitându-se la Poznașa, clipă în care, amintindu-și de bunele maniere, fata veni spre ea cu mâna întinsă. Femeia aruncă o privire la mâinile copilei, acoperite de tort și țărână de pe mormânt, și și le împreună la spate pe ale ei, de parcă i se oferea în dar un șobolan mort.

Se lăsă o tăcere ciudată, timp în care își făcu apariția și restul familiei. Unchiul Vâltoare dădu buzna înăuntru, încărcat cu ceea ce păreau a fi bagajele femeii: două geamantane burdușite, de genul celor pe care oamenii le numeau „valize”, o cutie pentru pălării și câteva tuburi de piele legate laolaltă. Imediat, mintea Poznașei o luă razna încercând să descopere ce conțineau acele tuburi. „Telescoape? Opere de artă furate?” Citise de curând despre un instrument de lemn foarte lung, numit „didgeridoo”, la care se cânta în Australia. Să fi fost musafira lor din Australia?

Când femeia vorbi din nou, își dădu seama că nu era australiancă. Avea accentul tipic universităților britanice și o voce pe care o auzai prin bibliotecă.

— A, aici erai, Matroană! exclamă ea ușurată, la vederea mătușii Maliția. Și uite-l și pe Vâltoare! S-au întors vremurile de altădată! Ne adunăm iar..

— *Moștenire*, o întrerupse mătușa Maliția. Te așteptam abia mâine.

Moștenire dădu din cap cu și mai mult entuziasm.

— Da, da, *numai că*, așa cum am menționat în scrisoare, avem de discutat o problemă *deosebit* de importantă...

— Eu n-am primit nicio scrisoare, spuse mătușa Maliția pe tonul cuiva pentru care scuzele sunt un atac la persoană.

— Oh...

Moștenire făcu o pauză.

— Dar... am trimis-o acum o săptămână, odată cu restul invitațiilor.

Întreaga familie mormăi înțelegătoare. Mătușa Maliția n-avea încredere în nimeni care purta uniformă, fie el ofițer de poliție, soldat, membru al unei fanfare, asistent de vânzări, elev, pompier sau bucătar. Poștașii nu făceau excepție. Singurul căruia i se permitea accesul în preajma casei era un poștaș local pe nume Suleiman, iar acesta era răcit de două săptămâni.

— În fine, se pare că acum ești aici, admise mătușa Maliția, și nu mai e nimic de făcut. Fetele, ea este mătușa Moștenire. Moștenire, ele sunt fetele: Fericire, Fenomenala și Poznașa, în ordinea descrescătoare a vârstei și în ordinea crescătoare a inconvenientelor.

— Încântată să... ah... să vă cunosc, spuse mătușa Moștenire.

Mintea, și Poznașa își dădu seama. Minciuna e un lucru urât, cu o viață proprie, și oricât ai încerca s-o ții ascunsă, te dă de gol prin expresia feței, prin cum dai din mâini sau prin felul în care îți muți greutatea de pe un picior pe altul. Poznașa se pricepuse mereu s-o dibuiască, iar aceasta fâlfâia exact dedesubtul ochiului stâng al mătușii. Deși aștepta de săptămâni în șir sosirea Moștenirii, ceva la ea trezi în

Poznașa o antipatie subită – poate ochii umezi, poate mânușile albe sau poate felul în care o privea pe Poznașa, de parcă era o chestie mucegăită pe care o descoperise în spatele bufetului.

— Tu ești persoana importantă? o întrebă Poznașa neîncrezătoare, moment în care îl auzi pe Vâltoare că își înăbușă un chicotit.

Mătușa Moștenire se îndreptă de spate.

— Eu sunt *arhivista*, răspunse. E slujba mea – ba nu, *menirea mea* – mâinile îi urcară spre piept, iar ochii îi sclipiră de emoție –, e *datoria mea*... *privilegiul* meu să înregistrez pentru posteritate viețile membrilor familiei Swift. Eu păstrez istoricul familiei noastre, scriu cronică despre descendenții noștri, conserv obiceiurile noastre...

Mătușa Maliția își dresе vocea.

— Apropo de asta, Moștenire, dac-ai putea să treci la subiect. Pe scurt, dacă nu te superi, o preveni Maliția, parcă anticipând un nou discurs.

— Da. Eu am un experiment care mă așteaptă în laborator, și e contracronometru, zise Fenomenala.

— Eu trebuie să aleg cu ce mă îmbrac mâine, adăugă Fericire.

— Iar eu am nevoie să mănânc de prânz, zise mătușa Maliția.

Mătușa Moștenire părea scandalizată.

— Maliția, pentru Fenomenala și Poznașa e prima oară! Tradiția înainte de toate!

— Ei bine, tradiția nu are o omletă cu ciuperci care să aștepte în bucătărie.

Gura mătușii Moștenire se încreți dezaprobat. Pentru o clipă, ai fi zis că voia să o certe pe mătușa Maliția, dar se dovedi destul de înțeleaptă să-și dea seama că n-ar fi supraviețuit experienței.

— „S-au întors vremurile de altădată!” intonă ea, scrâșnind din dinți. „Încă o dată, ne adunăm laolaltă.” Eu, Moștenire Swift, arhivista, după ce mi-am consultat cărțile, am interpretat semnele și am verificat disponibilitatea fiecăruia, prin prezenta declar deschisă Reuniunea familiei Swift. Am revenit în casa Casei noastre pentru a ne consolida legăturile, a menține pacea între noi și a ne căuta averea pierdută – așa cum am făcut decenii la rând până acum și vom face și pe viitor, cât timp numele noastre vor mai fi pomenite. Matroană Maliția, suntem bineveniți?

— Hm?! Oh, bănuiesc că da.

— Atunci e-n regulă!

Moștenire deschise larg brațele.

— Declar Reuniunea oficial deschisă!